

det Spørgsmaal, hvor meget da Danmark vel var værd i 1820. Den ærede sidste Læser har for Næsten sagt noget Egnende, idet han talte om, hvad Lolland var værd omkring 1830. Men jeg tror dog, at der ikke ganske er Lighed tilfælde imellem de to Forhold. Danmark havde til den Tid, den høitæredede Finansminister omtalte, og Lolland havde i 1833 en udmærket Jordbund, som ikke var udpint — den fævnede Kultur, men den havde Kræfter i sig; man behøvede blot at anvende Kræfter og Kultur paa Jorden — og den havde en Befolkning, der svarede omtrent til Jordbunden, der vel var uden Kultur og i mange Maader nedtrykt, som Digteren synger om den:

„Lærken over hans Hoved sang,
skjøndt han vidste det knapt,“

men der var sunde Kræfter tilstede der, ikke en blaseret Befolkning, ikke en Befolkning, som det ærede Medlem omtalte, der levede omkring i Europas Hovedstæder, som levede over Ene, og som blev blaseret og ødelagt, og som intet Fædreland havde. Det var ikke en saadan Befolkning, som Danmark havde, nei, det var en Befolkning, som var arbejdsm, og som, naar Betingelserne kunde komme tilpne, indeholdt Grundlaget for, at der kunde komme Frugtbarhed og Grøde. Jordbunden og Befolkningen svarede ganske til hinanden. Jeg vil ikke sammenligne den vestindiske Befolkning med den danske dengang, med disse Mennesker, som det ærede Medlem omtalte, som levede omkring i Europas Hovedstæder, et heller med de Sorte, som vist i mange Maader er en temmelig demoraliseret Befolkning — idetmindste har Alt, hvad der har foreligget for Udvalget, og de Spørgsmaal, vi fik besvaret, besvære vist os altfor klart og tydeligt af Befolkningen er i høi Grad og paa mange Maader demoraliseret. Jeg tror altsaa ikke, at denne Sammenligning med Danmark fra 1820 eller Lolland fra 1833 har Noget paa sig. Jeg vilde ønske, den havde det, men jeg tror ikke, at ret Mange egentlig kunne tro, at denne Sammenstilling holder Stik. At No og Orden skal vedligeholdesovre paa St. Croix, er sikkert nok. Den ligger der engang, og vi have den, og blive ikke saaledes færdige med den, at det kan gaa an, at vi sige, at vi ikke ville have Noget at gjøre med den. Udvalget var derfor ogsaa ifjor enigt om, at No og Orden skulde opretholdes, og det er jo det, nærværende Lovforslag forlanger. Men man var tillige enig om sin Tvivl, om jeg maa bruge dette Udtryk. Man var enig om, at der var saamange Ting, som skulde undersøges, før man kunde stæffe varige Tilstande tilveie paa Den. Man var saaledes langtfra klar over, om Jorden var udpint eller ikke, og jeg skal sige til det ærede Medlem, der sidst talte, at det ere ikke engang de Saglyndige derovre ganske enige om. Jeg har set en meget saglyndig Fremstilling; den mener, at Jorden i mange Maader

er udpint, men selv om den ikke var det, var dermed ikke engang givet, at Sukkerdyrkingen, paa hvilken Dens Fremtid hviler, i sin nuværende Skikkelse kan bestaa; thi vi maa jo erindre, at det ikke er saaledes nu at fabrikere Sukker af Sukkerør, som det har været for Noer tilbage. Der er indtraadt en Konkurrence, det skulde man erindre, med Sukkerroer. Sukkerroen og Sukkerfabrikationen af Sukkerroen begunstiges i mange Lande og beskyttes paa mange Maader. Derfor oplyser Statistisk Tabelværk ogsaa, at, medens Sukker af Noer gaar tilbage, gaar derimod Sukker af Roer fremad med stigende Hurtighed. Det kan derfor ingenlunde betale sig at drive Sukkerør og fabrikere Sukker deraf paa samme Maade, som det har kunnet ste tidligere. Det maa man erindre. Det er et Spørgsmaal, som ogsaa skal overveies, naar Spørgsmaalet bliver, om Den kan blive ved at bevare sin Sukkerdyrking eller ikke. Intet af Udvalgets Medlemmer ifjor, maaste med Undtagelse af det ærede Medlem, der forsvørigt har medunderstrevet Betænkningen, var klar over, hvorvidt Den kunde opretholdes som sukkerdyrkende D eller ikke; derover fævnede man Klarhed, og derfor ønskede man, at der ved Siden af, at der sørgedes for at stæffe No og Orden tilveie, maatte foregaa en virkelig Undersøgelse af de landøkonomiske Forhold paa Den, for at det kunde blive klart, om Jorden i Virkeligheden fremdeles egnede sig til fortsat Dyrkning, eller om den er, som Andre have sagt, udpint, og i det første Tilfælde under hvilke Betingelser den kan opretholdes, thi at det ikke kan gaa, naar Jorden er udpint, er sikkert nok; men egner den sig dertil og er ikke udpint, kunde der blive Tale om at lægge et Sukkerogeri mere paa Den og udstykke de Plantager, som Staten desvære efterhaanden faar, i mindre Gienomme, saaledes at der kunde komme en virkelig jordbeddende Befolkning tilstede, thi det er jo klart nok, at med disse Plantageeiere, som tilbels leve i Europas Hovedstæder, og som tilbels ere af fremmed Nationalitet, og med et Proletariat, som udgjør over de 4 Femtedele af Befolkningen, kan Den ikke have eller vente nogen sikker Tilstand. Det er jo sikkert nok. Alle disse Forhold, og det tror jeg ikke var med Urette, stillede Udvalget Spørgsmaal om ifjor, thi naar man skal give Penge ud, vil man ogsaa vide, om man faar Noget for sine Penge. Naar man skal binde sig til noget Varigt, maa man have Sikkerhed for, at der kommer Noget ud af det. Udvalget var altsaa ifjor enigt om, at der skulde stæffes No og Orden tilveie paa Den. Jeg skal ikke komme tilbage til Grunden til Dyrkingen i 1878; kun det skal jeg bemærke, at det ikke var Skylden, at Tropperne ikke vare der, men at Skylden i den Henseende snarere var, at Tropperne ikke vare paa det Sted, hvor Dyrkingen udbrød. Om Dyrkingen var tilfældigt eller ikke, skal jeg heller ikke